

ПАТИЛАТА НА ЦАРСКИЯ СИН

chitanka.info

Избухнала голяма война и царят трябвало да предвожда войските си. Преди да тръгне той се сбогувал с царицата и ѝ заръчал — ако роди момиче, да го задържи за себе си; ако роди момче — като порасне, да го изпрати при него.

Тръгнал царят на война. Не се минало много време и царицата родила хубаво момче. Войната продължила дълго. Момчето расло и порасло, без да види баща си. Когато станало голямо, майка му рекла:

— Синко, намери някой човек да те заведе при баща ти.

Момчето намерило един човек, но майката решила да го изпита. Тя омесила една пита и я пратила по този човек на момчето в училище. Като я носел, човекът отчупил залък от питата, за да я опита.

Вечерта, като се върнало момчето, царицата го попитала, дали му е предадена питата и цяла ли е била или начупена.

— Малко беше начупена — отвърнало момчето.

Поразмислила царицата и си казала: „Този човек не ще заведе момчето ми при царя. Той не е верен, може да погуби сина ми.“

Тя поръчала на момчета да изгони този човек и да намери друг.

Царският син намерил един циганин. Майката пак омесила пита и я пратила по циганина на момчето в училище. Циганинът не докоснал питата. Когато майката научила, че занесъл питата цяла, казала на сина си да се стяга за път. В това време тя написала писмо до царя, в което му съобщавала, че праща сина си заедно с циганина.

На сбогуване дала писмото на момчето и го изпратила. Царският син и циганинът вървели, вървели, докато стигнали до едно място без вода, а били много жадни. Търсили тук, търсили там, докато намерили един кладенец, но без котел и нямало как да извадят вода. Момчето казало на циганина да слезе в кладенеца и да извади вода в някаква съдинка, но той отказал.

— Ако си жаден, — рекъл циганинът — слез сам и се напий!

Момчето било много жадно, не се стърпяло, спуснало се в кладенеца и като се напило с вода, покатерило се да излезе. Циганинът не го пускал да излезе, а го блъскал да падне и да се удави. Царският син му се молил да го пусне, а циганинът му казал:

— Дай ми писмото и тогава ще те пусна да излезеш.

Домилял му живота на царския син, дал писмото.

Циганинът не удържал на думата си и пак не го пускал, защото се страхувал, че момчето ще каже на царя. Царският син се заклел, че

никога няма да го издаде. Чак тогава циганинът го пуснал.

Момчето станало слуга на циганина, който се представял за царски син.

Вървели, вървели и стигнали при царя. Циганинът дал писмото. Царят го прочел и приел циганина като свой син, а момчето останало при него като слуга. Лъжливият царски син много се боял да не го издаде момчето и се чудел и маел как да го премахне.

В това време циганинът разбрал, че царят на съседната земя имал една дъщеря. Който идвал да я иска за жена назад не се връщал — там намирал смъртта си. Намислил циганинът да прати момчето там, при онзи цар, да иска дъщеря му, та там да загине и да се отърве от него.

Момчето тръгнало на път. Вървели, вървели, срещнали рояк мравки. Видяло ги момчето и заръчало на придружителите си да се отбият от пътя, докато минат мравките. Като минавали една голяма мравка се приближила до момчето и казала:

— За доброто, което ни направи, кажи с какво да ти се отплатя, юначе?

— Ти си малка мравка. Какво добро можеш да ми направиш? — отвърнало момчето.

Мравката откъснала едното си крилце, дала го на момчето и рекла:

— Аз зная къде отиваш. Все може да ти дотрябвам. Вземи това крилце, нагрей го на огъня и аз начаса ще дойда при тебе.

Момчето взело крилцето и го скрило в пазвата си.

Пак тръгнали. Вървели, вървели, видели на едно място, че деца ловят орлета. Момчето откупило орлетата и ги пуснал да летят. Тогава при него долетяла орлицата и му казала:

— За доброто, което ми направи, как да ти се отплатя?

— Ти си птица. Какво добро можеш да ми сториш.

— Аз знам къде отиваш, — отвърнала орлицата — но ще ти дотрябвам.

Тя отскубнала едно перце, дала го на момчето и му заръчала:

— Щом ти дотрябвам, нагрей перцето на огъня и аз ще долетя!

След това видели на едно място, че деца ловят щъркелчета. Момчето откупило и тях и ги пуснало да летят.

Щъркелът на свой ред го попитал как да му се отплати. И той откъснал едно перце и го дал на момчето.

— Ще ти дотрябвам! — казал — Когато стане нужда, нагрей перцето и аз ще долетя.

Момчето прибрало и това перце в пазвата си. Вървели, вървели, стигнали до една река. Видели рибари, които хванали една риба. Момчето откупило и нея и я пуснало във водата да плува.

— Как да ти се отплатя? — попитала рибата.

— Ти си риба, как можеш да ми се отплатиш? — рекло момчето.

Но тя откъснала една люспа и като му я дала, казала:

— Знам къде отиваш. Ще ти дотрябвам. Нагрей тази люспа на огъня и аз ще дойда.

Най-после стигнали при царя. Момчето поздравило царя и се поклонило:

— Аз съм пратеник на съседния цар — казало то. — Дошъл съм да искам дъщеря ти за жена на сина му. Ще я дадеш ли?

— Дъщеря ми е за женене, защо да не я дам? Но първо ще те изпитам.

Когато се мръкнало царят размесил в една торба пшеница, ръж, ечемик, царевица, просо и овес и казал на момчето:

— Ти си дошъл за дъщеря ми и аз ще ти я дам, ако отделиш за една нощ всяко нещо от тази торба. Ако не сполучиш, ще те погубя.

Помислило момчето, пресметнало и се нажалило като видяло, че искането на царя е невъзможно. Сетило се за крилцето на мравката. Нагрял го на огъня и мравката начаса дошла при него. Момчето си казало болката, а мравката повикала своите посестрими и бързо-бързо разделили зърно по зърно цялата торба.

Като се съмнало царят видял, че всичко е свършено и казал:

— Слушай, сега искам от тебе да намериш някое дете, от три години умряло, и да го съживиш. Ако му върнеш живота ще ти дам дъщеря си, ако ли не — ще ти взема живота.

Момчето онемяло. Та толкова нещо, каквото искал царят от него, може ли човек да направи? Тогава то си спомнило за щъркела, нагрял перцето и в миг щъркелът долетял при него. Момчето разказало болката си. Щъркелът литнал и след малко донесъл на клюна си стъкленица, пълна с жива вода.

— Вземи тази вода, полей детето с нея и то ще се съживи — казал гой.

Момчето разпитало къде има дете, умряло от три години. Една баба му казала и то намерило гроба, изровило детето и го поляло с живата вода. Детето оживяло.

Царят видял това чудо, нямало как да откаже и пратил момчето при дъщеря си. А тя била затворена в една кула на сред морето. Царят не дал на момчето лодка. Така, смятал той, момчето не ще може да отиде.

Но ето, то си спомнило за орела, нагряло перцето му и в миг орелът кацнал при него. Казало си момчето болката, а орелът го взел на гърба си и го отнесъл в кулата.

Царската дъщеря с радост посрещнала момчето. То ѝ разказало всичките си патила. Качили се двамата на лодката и доплували до брега. Но, докато били още в морето царкинята изпуснала пръстена си във водата. Когато царят научил за това, казал:

— Докато не се намери пръстенът, не давам дъщеря си!

Момчето си спомнило за рибата и нагряло люспата ѝ. Щом рибата разбрала за какво я викат, гмурнала се дълбоко под водата, намерила пръстена и го донесла.

Царят дарил богато момчето и дал дъщеря си. Качили се те на една каляска, сбогували се с царя и тръгнали.

Пристигнали в съседното царство. Момчето пратило вестonosец да съобщи на царя и придворните да излязат и посрещнат невестата.

Циганинът, който се представял за царски син, излязъл заедно с придворните да ги посрещне. Той се ядосал, че момчето не е загинало. За да го премахне, го обвинил, че е дръзнал да седне в каляската заедно с царската дъщеря. Разгневен, извадил сабята си и съсякъл момчето. То умряло.

Циганинът се зарадвал, че се е отървал от момчето, но царската дъщеря си спомнила всичко, което ѝ разказало момчето по пътя. Спомнила си и за живата вода. Тя тутакси извадила стъкленницата, поръсила момчето и то в миг оживяло.

Тогава момчето казало на царя, че не циганинът, а то е истинският царски син. Царят се разгневил и убил неверния циганин, прегърнал своя син и го оженил за дъщерята на съседния цар.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.